

Egemen Bagis, ministre turc encarregat de les relacions amb la Unió Europea, en primer terme, durant una reunió a Brussel·les per a discutir l'adhesió de Turquia.

“L’any 2013 estarem preparats per a l’adhesió”

Egemen Bagis (Bingöl, Turquia, 1970) és el ministre d’Afers Europeus del govern turc. Com a cap de la delegació negociadora amb Brussel·les, parla de les possibilitats que un dia el seu país pugui ingressar a la Unió Europea.

Senyor Bagis, per què Turquia encara necessita un ministre d'Afers Europeus? La qüestió sobre Europa no pertany al passat?

—En absolut. El meu govern esmerça més energia en el procés de reforma que qualsevol altre govern. L'any 2013 estarem preparats per a l'adhesió.

—Els turcs, tanmateix, compareixen el vostre entusiasme? Tres turcs de cada quatre creuen que la UE vol dividir el país i difondre el cristianisme.

—Jo tinc unes altres xifres: si

Turquia convocara avui un referèndum sobre l'adhesió a la UE, un 60% hi votaria a favor. D'una altra banda, només el 40% dels turcs creuen que l'adhesió s'esdevindrà realment. A Europa passa al contrari: un 40% vol que Turquia ingresse a la UE, mentre que un 60% creuen que algun dia hi ingressarà realment.

—Dit en unes altres paraules, hi ha escepticisme per part d'ambdues parts.

—Diguem-ho d'aquesta manera. Alguns països, com ara Malta, demanen de ser membres de la UE i l'endemà ja en formen part; alguns altres necessiten un poc més de temps. No em pareix cap problema que alguns europeus vulguen negociacions amb un desenllaç obert. Avui dia tot té un desenllaç obert, fins i tot els matrimonis catòlics.

—Turquia ha demanat l'adhesió a la UE des del 1959. No resulta humiliant que us mantinguen a ratlla durant tant de temps?

—No, perquè nosaltres també hem comès errors. Hi ha hagut tres colps militars, des del 1959, i, a més, molts governs turcs no tenien una visió o una idea clara d'Europa. Fou el govern del Partit de la Justícia i el Desenvolupament del primer ministre Recep Tayyip Erdogan, que va fer les millores constitucionals necessàries —entre el 2002 i el 2004—, de manera que, finalment, poguérem començar les negociacions d'adhesió.

—Només el 17% dels alemanys donen suport a l'adhesió de Turquia a la UE.

—Creieu-me, un dia els europeus hauran de demanar al poble turc que done suport a l'adhesió a la UE. Europa té molts problemes. Digueu-me, per exemple, com pensa resoldre la UE la crisi energètica sense l'ajuda de Turquia? Una gran part dels futurs recursos energètics que Europa necessita passaran a través de Turquia. Digueu-me, també, com resoldreu els problemes econòmics i demogràfics? La mitjana d'edat a Europa és de 40 anys, mentre a Turquia és de 28. D'on traureu la població activa? Qui pagarà les vostres pensions?

—Mentre al poder hi haja opositors declarats de l'adhesió de Turquia, com ara la cancellera ale-

“Realment, no em sembla que Turquia s'haja tornat més conservadora”

manya, Angela Merkel, i el president de França, Nicolas Sarkozy, no arribareu gaire lluny amb aquests arguments.

—Estic molt agraït al ministre d'Afers Estrangers alemany, Guido Westerwelle, que ha declarat públicament que vol que continuen les negociacions sobre l'adhesió. Quant al president Sarkozy, va fer servir l'expressió horrible i insultant d'“associació privilegiada”...

—...un terme que, de fet, va encunyar la CDU d'Alemanya.

—Això no obstant, Sarkozy l'ha repetit amb molta freqüència. El meu govern té una sola resposta: només acceptarem de ser membres de ple dret —ni més, ni menys. Volem tenir les mateixes oportunitats que qualsevol altre país candidat.

—Atatürk, el fundador de la Turquia moderna, va dir: “Els turcs sempre han anat en una direcció, cap a occident.”

—I aquesta afirmació continua essent certa, però, al mateix temps, també som un pont i tenim quatre puntals forts, un en cada direcció...

—...dels quals, recentment, n'heu llevat dos en retirar els ambaixadors dels EUA i de Suècia. La mesura va ser originada per la decisió d'un comitè del Congrés dels EUA d'aprovar una resolució que reconeix la mort de més d'un milió d'armenis durant el 1915 i el 1916 com a genocidi. El parlament suec va aprovar una resolució semblant.

—Amb aquesta decisió, Suècia s'ha convertit en esclava d'una tesi que, malauradament, es basa en falsedats. La votació dels EUA sobre el suposat genocidi fou una victòria per a Turquia. El congressista per Califòrnia, que va rebre el suport del grup de pressió armeni, va quedar com un pallús. Va provar de donar copets a l'esquena de tots els representants als corredors del Congrés per obtenir-ne

Egemeng Bagis, a l'esquerra, durant una conferència de premsa a Brussel·les, el maig de l'any passat.

el vot, però després va guanyar solament per un vot.

—Això no obstant, un comitè del Congrés va aprovar la resolució.

—La secretària d'Estat, Hillary Clinton, va declarar més tard que la resolució no serà aprovada per la totalitat de la Cambra de Representants. Com ja sabeu, el parlament francès va aprovar una llei similar sobre el suposat genocidi l'any 2006. Tot seguit es van prohibir els vols de les forces aèries franceses sobre Turquia. Som molt susceptibles amb aquesta qüestió.

—Quines opcions us queden si els nord-americans, finalment, reconeixen de manera oficial el genocidi? Tancaríeu la base aèria d'Incirlik? Abandonaríeu l'OTAN?

—Això ho deixo a la imaginació dels lectors. Però permeteu-me de recordar-vos una cosa: el 70% del su-

port logístic per al desenvolupament de l'Iraq arriba a través d'Incirlik.

—Per què és tan difícil que Turquia reconega el genocidi dels armenis?

—Pertoca als historiadors, no pas als polítics, de determinar què va ocórrer en el passat. Els polítics miren cap al futur. Hem proposat a la República d'Armènia de crear una comissió conjunta d'historiadors —fins ara sense èxit. A més a més, hauríeu de saber que l'imperi Otomà va ser un aliat del Tercer Reich. En aquells temps no passava res que no s'haguera consultat abans als alemanys.

—Si no accepteu la paraula *genocidi*, com pot ser que tingueu un Museu del Genocidi a la ciutat d'Igdir, a l'est de Turquia, dedicada als turcs que van morir l'any 1915?

—És molt fàcil: tota acció comporta una reacció. Tanmateix, no vull descartar la possibilitat que algun dia aquest museu es transforme en el Museu de la Coexistència o el Museu del Dolor Mutu. No vull negar que els armenis van passar temps difícils...

—Ho anomeneu "temps difícils"? Parlem de la mort d'un milió i mig d'armenis entre l'any 1915 i l'any 1917.

—Segons un historiador nord-americà d'aquella època, Justin McCarthy, van morir 600.000 armenis —i, al mateix temps, dos milions de kurds i de turcs. Hi va haver una guerra civil a Turquia, tot just enmig de la Primera Guerra Mundial.

—El ministre d'Interior d'aleshores, Talat Pasha, va dir a l'ambaixador dels EUA d'aquell moment, Henry Morgenthau, que l'"exterminació física" dels arme-

“Una gran part dels futurs recursos energètics que necessita Europa passaran a través de Turquia”

nis era un objectiu necessari de la guerra.

—Segons McCarthy, aquesta cita no és del tot correcta. Però jo no sóc historiador. No vaig ser-hi; no vau ser-hi. Per què no deixem aquesta qüestió a una comissió comuna d'historiadors formada per armenis i turcs?

—**Hi va haver un temps en què Turquia semblava haver avançat més en el camí cap a afrontar el seu passat. L'any 1919, els principals tres responsables del genocidi armeni —Talat Pasha, Enver Pasha i Cemal Pasha— van ser condemnats a mort in absentia. Atatürk no volia tenir res a veure amb ells. Així i tot, a Istanbul encara hi ha tres làpides enormes i magnífics per a aquests homes.**

—En la nostra cultura és tradicional de commemorar els morts. Com tots nosaltres, aquests homes de segur que van fer coses bones i coses dolentes al llarg de la seua vida i pel seu país.

—**A Turquia la preocupa que els armenis demanen reparacions?**

—Hom estima que hi ha uns 100.000 armenis il·legals al nostre país que treballen ací per tenir cura dels seus ascendents i dels seus fills. Segons la meua opinió, això demostra que no hi ha odi entre ambdós pobles. Ans al contrari: mirem d'atènyer un apropament, hi ha un procés de pau obert entre els nostres països...

—**...que en aquests moments es troba estancat.**

—No és culpa nostra. Hem provat de salvar les diferències; volem obrir tots els arxius. No obstant això, quan veus que l'altra part bloca totes les teues temptatives, et tornes escèptic.

—**Aquesta qüestió representa una de les poques en les quals el govern, els militars i l'elit secular estan d'acord. Això no us preocupa?**

—No. El meu govern se centra a resoldre problemes. Volem tenir relacions bones i cordials, també amb Armènia.

—**La nova política exterior de Turquia s'ha guanyat elogis considerables, però per a alguns, a occi-**

dent, les polítiques interiors resulten enigmàtiques. El vostre govern no juga malament les seues cartes, amb la lluita pel poder amb l'exèrcit? Ja no tan sols deteniu colpistes potencials, sinó també aquells que són crítics amb el govern.

—Les investigacions de l'anomenat *cas Ergenekon*, en el qual se sospita haver planejat un colp d'estat contra el govern, són cosa del poder judicial. Al darrer informe sobre el progrés, la UE avalua la investigació com una oportunitat que té Turquia de democratitzar-se més.

—**Uns altres hi veuen signes d'islamització continuada. Els restaurants perden les llicències d'alcohol, els joves que s'agafen de la mà en públic són amonestats i la ministra de Família, Aliye Kavaf, ha descrit l'homosexualitat com una “malaltia”.**

—No estic d'acord amb ella, no considere que l'homosexualitat siga una malaltia. Però no sóc historiador ni sóc metge. A més, realment no em sembla que Turquia s'haja tornat més conservadora. Solament passa que els conservadors es deixen veure molt més en l'actualitat que no abans.

Bernhard Zand i Daniel Steinvorth

Traducció de Blanca Juan

Breus

El Sudan vol expulsar els observadors electorals

El president del Sudan, Omar al-Baixir, ha amenaçat de fer fora del país els observadors internacionals que han de supervisar les eleccions de l'11 d'abril. Si els observadors intervenen en els afers d'aquest país africà, “els tallarem els dits i els esclafarem amb els peus”, va assegurar Baixir. El president sudanès va criticar que algunes organitzacions que treballen al país, com el Carter Center o Human Rights Watch, hagin suggerit que les eleccions haurien de ser ajornades. De fet, aquest és l'argument que defensa l'oposició, que considera que la inestabilitat al sud del

El president del Sudan, Omar al-Baixir.

país i la permanent crisi dels refugiats a la regió del Darfur no permeten que s'hi facin unes eleccions amb totes les garanties. Es tracta de les primeres eleccions al Sudan que permeten la participació de múltiples partits des del 1986.

Els laboristes britànics suspensen tres ex-ministres

El partit Laborista britànic ha suspès tres ex-ministres de la condició de diputats al Parlament arran d'un presumpte cas de corrupció. Un equip d'un programa del Canal 4 de televisió britànica va enganyar els ex-ministres Stephen Byers, Patricia Hewitt i Geof Hoon fent-se passar per una empresa que els ofería feina en canvi de diners. Els tres diputats han negat haver fet res malament, i el primer ministre, Gordon Brown, ha rebutjat la petició del Partit Conservador de crear una comissió d'investigació.